

Τρεις αληθινές ιστορίες Ορθόδοξων Χριστιανών που συνεχώς προσήχοντο κι αγρυπνούσαν

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Σήμερα χριστιανοί μου θα κάνουμε ένα διαφορετικό κήρυγμα από όσα μέχρι τώρα συνηθίζουμε να λέμε. Θα πούμε τρεις μικρές ιστορίες, από τις οποίες θα βγάλουμε χρήσιμα συμπεράσματα για τις μεγάλες γιορτές που έρχονται μεθαύριο. Βέβαια τις δύο τις είπα και σε μία βραδινή Λειτουργία, θα τις επαναλάβουμε με τις σωστές της λεπτομέρειες.

Μια κυρία μου διηγείτο, όταν ήτο επτά χρονών περίπου, συνέβη κάτι το συνταρακτικό την παραμονή των Χριστουγέννων.

Σε μια επαρχιακή πόλη της Μακεδονίας, στη μαύρη και φοβερή Κατοχή του '41 με '42, όπου οι εκτελέσεις και οι σφαγές των αθώων ανθρώπων ήσαν ανελέητες και αθρόες, οι φυλακίσεις και οι εξορίες φοβερές, το ξύλο και τα βασανιστήρια τρομακτικά, και η πείνα ως γνωστόν θέριζε τους πάντες. Σε όλα αυτά δυστυχώς

έχω και γω προσωπική πείρα διότι πολλά είδαν τότε τα παιδικά μου μάτια.

Η οικογένεια της κυρίας αυτής όταν ήτο παιδούλα, ήτο πολύ ευσεβής και ακόμα ευσεβέστεροι ο παππούς και η γιαγιά. Άνθρωποι της πολλής προσευχής και της πολλής ελεημοσύνης.

Το βράδυ που ξημέρωνε Χριστούγεννα, η πεντάχρονη αδελφή της ξύπνησε και της ζήτησε να βγουν έξω στην αυλή, για να πάει στην τουαλέτα. Δυστυχώς εκείνη την εποχή οι τουαλέτες ήσαν έξω στις αυλές. Έξι παιδιά κοιμόντουσαν όλα κάτω στο πάτωμα, στρωματσάδα, – δεν υπήρχαν κρεβάτια και πούπουλα και παπλώματα σαν τα σημερινά.

Σιγά σιγά βγήκαν έξω στο μικρό διάδρομο. Απέναντί τους ήταν το δωμάτιο του παππού και της γιαγιάς.

Ξαφνιάστηκαν όμως γιατί είδαν, έντονο φως να βγαίνει από τις χαραμάδες και από τα πολλά ανοίγματα της σαραβαλιασμένης πόρτας. Πλησίασαν πιο κοντά και είδαν έντρομοι τη γιαγιά τους τυλιγμένη στις φλόγες. Άρχισαν να τσιρίζουν δυνατά, και η μεγάλη να φωνάζει:

– Φωτιά, φωτιά, η γιαγιά καίγεται!

Ξύπνησαν βέβαια όπως ήταν επόμενο όλοι, και πρώτοι έτρεξαν οι γονείς, οι οποίοι άνοιξαν την πόρτα, κοίταξαν μέσα, και ύστερα την έκλεισαν απαλά και σιγά σιγά.

Γύρισαν στα παιδιά και τους είπαν:

– Μη φοβάστε, δεν είναι φωτιά.

Και με σιγανή φωνή είπε ο πατέρας στα παιδιά του:

– Αυτό που είδατε παιδιά μου, δεν είναι φωτιές. Είναι οι φλόγες του Αγίου Πνεύματος που μοιάζουν με φωτιές. Για κοιτάξτε τώρα... Σιγά σιγά σβήνουν. Έτσι γίνεται πάντοτε. Όταν η γιαγιά και ο παππούς προσεύχονται και μάλιστα τις πιο πολλές φορές όλη τη νύχτα. Διότι αν δεν ηπροσηύχονταν τόσο πολύ, ο παππούς και η γιαγιά, όπως και ποιος ξέρει, πόσοι άλλοι άγνωστοι χριστιανοί, δεν θα μας είχαν πετσοκόψει όλους τα Βουλγαρικά τότε στρατεύματα κατοχής. Από τέτοιες προσευχές και αγρυπνίες δεν θα αφήσει να χαθεί ποτέ η Ελλάδα η πατρίδα μας, ούτε και η Ορθοδοξία.

«Αυτά ήσαν τα λόγια του πατέρα μας, την αξέχαστη εκείνη νύχτα των Χριστουγέννων», μου είπε η κυρία και συνέχισε λέγοντας:

«Πολλές φορές από τότε, είδα τον παππού και τη γιαγιά να προσεύχονται όλη την νύχτα. Και όσες φορές επέτρεψε ο Θεός, στην παιδική μου τότε αθωότητα, έβλεπα να καίγονται σαν λαμπάδες από τις φλόγες της Πεντηκοστής. Έτσι μας έμαθαν να γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα οι γονείς μας. Με προσευχή και με Δοξολογία. Με εκκλησιασμό και Θεία Κοινωνία».

Και η κυρία αναλύθηκε σε λυγμούς.

Και τώρα να σας ρωτήσω χριστιανοί μου.

Ποιος άραγε από μας τους σημερινούς χριστιανούς, περιμένει τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά το βράδυ με προσευχή;

Πόσοι και πόσοι από τους σημερινούς παππούδες και γιαγιάδες, σηκώνονται για να προσευχηθούν κατά την διάρκεια της νύχτας; Να ανάψουν το καντήλι και να θυμιατίσουν;

Πόσοι γονείς και πόσοι πατέρες και μητέρες αγρυπνούν την νύχτα για να κάνουν μετάνοιες, σταυρωτά κομποσχοίνια, να κλάψουν, να συντριβούν και να προσευχηθούν πολύ;

Αλήθεια, πόσοι από τους σημερινούς Νεοέλληνες Ορθόδοξους Χριστιανούς που έχουν άλλοι παιδιά, και άλλοι παιδιά και εγγόνια, πονάνε, κλαίνε και αγρυπνούν, έστω για μια ώρα, για το ηθικό κατρακύλισμα των παιδιών μας, για την διαφθορά και τις εκτρώσεις, για την αναρχία και τα ναρκωτικά, για τα εύκολα διαζύγια, και τα νόθα παιδιά, για τις αιρέσεις και τα σκάνδαλα, που κλονίζουν κάθε τόσο χιλιάδες αδύνατες ψυχούλες;

Πόσοι αλήθεια χριστιανοί αγρυπνούν σήμερα;

Όχι αδελφοί μου. Δυστυχώς σήμερα οι Νεοέλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν προσεύχονται. Και όμως περνούν ατέλειωτες ώρες μπροστά στην τηλεόραση. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, παππούδες και γιαγιάδες, όλοι χαζεύουν και αποβλακώνονται και διαστρέφονται μπροστά σ' αυτό το διαβολοκούτι. Έτσι όχι μόνον δεν προσεύχονται και δεν αγρυπνούν οι Νεοέλληνες σήμερα Ορθόδοξοι χριστιανοί, αλλά ούτε και εγκρατεύονται. Δεν νηστεύουν! Και αν δεν μπορούν λόγω υγείας, δεν νηστεύουν τουλάχιστον στις αισθήσεις τους. Δε νηστεύουν με τη γλώσσα τους. Δε θυμιατίζουν το σπίτι πρωί και βράδυ, δεν μελετάνε Αγία Γραφή, δεν κάνουν προσευχή στο τραπέζι, δεν εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή τουλάχιστον ένας από κάθε οικογένεια. Δεν εξομολογούνται. Δε συμμετέχουν στην Θεία Κοινωνία. Δεν σέβονται τις παραδόσεις. Δεν τηρούν τις Ευαγγελικές εντολές και δεν πολεμούν τα πάθη και τόσα άλλα.

Και επειδή ακριβώς δεν σηκώνουμε τα χέρια μας κάθε βράδυ στο Χριστό με καθαρή καρδιά, γι' αυτό και βλέπουμε τόσα ερείπια και τόσα ηθικά ναυάγια να συσσωρεύονται γύρω μας.

Πάμε δυστυχώς κάθε μέρα απ' το κακό στο χειρότερο...

Ο Θεός να μας λυπηθεί.

Η δεύτερη ιστορία από την ίδια κυρία.

Η γιαγιά και ο παππούς όπως και οι γονείς των ήσαν πολύ ελεήμονες. Ελεούσαν τους πάντες, όσους ζητούσαν βοήθεια, στα μαύρα εκείνα χρόνια της Κατοχής. Ήσαν φτωχοί. Αλλά ελεούσαν όμως, όπως και όσο μπορούσαν.

Κάποτε πέρασαν από την γειτονιά τους δυο τρεις ρακένδυτοι ζητιάνοι. Φαινόntonτουσαν όμως πολύ καθαρά ότι ήσαν και άρρωστοι. Τα χέρια, τα πόδια και

το πρόσωπό τους, ήταν γεμάτο πληγές και πύον. Ήσαν μάλλον λεπροί. Γι' αυτό και όλοι τους έκλειναν τις πόρτες. Όπως και στη γειτονιά τους.

Εκείνη την ώρα έφτανε ο παππούς που ήταν κάπου έξω, και είδε και είχε ακούσει τι είχε γίνει. Τους φώναξε, τους έβαλε στην αυλή γιατί ήταν καλοκαίρι, και με τη βοήθεια της γυναίκας του, της γιαγιάς, έπλεναν τις πληγές και το πύον, κατόπιν τους τάισαν, με ψωμί και ελιές και τους έδωσαν και το λίγο τυράκι που είχε απομείνει. Φεύγοντας τους έδωσαν και ένα μπουκάλι λάδι, το τελευταίο που υπήρχε απομείνει στο φτωχό ράφι της κουζίνας.

Τα παιδιά του βέβαια μουρμούριζαν όλα. Τα παντρεμένα παιδιά εννοώ.

- Και τώρα τι θα γίνει; Πώς θα ταΐσουμε τα μωρά μας; Τι θα δώσουμε στα παιδιά μας;

Και η απάντησις του παππού.

- Έχει ο Θεός!... Έχει ο Θεός.

«Έχει ο Θεός». Το πίστευε αυτό. Εμείς το λέμε αλλά δεν το πιστεύουμε.

Και ξεπροβόδησε τους τρεις αυτούς λεπρούς.

Οι γείτονες βγήκαν στις πόρτες, και άρχισαν να τον κακίζουν και να τον κατηγορούν. Όχι μόνον για την αδιακρισία του, όπως έλεγαν, αλλά γιατί μπορούσε και αυτός να κολλήσει αρρώστιες ...

- Και μας θα μας κολλήσεις, του έλεγαν συνεχώς. Φτάνει που θα αφήσεις και τα παιδιά σου νηστικά.

Μπροστά σ' αυτή τη διαγωγή, και του παππού βέβαια, και της γιαγιάς, όλοι είχαν μείνει, όλοι, με ανοιχτό το στόμα. Ο παππούς δεν είπε τίποτα. Έκανε το σταυρό του και μπήκε μέσα στο σπίτι.

Και σε λίγο βγήκε τρέχοντας! Τρέχοντας και φωνάζοντας:

- Τρέξτε παιδιά μου, τρέξτε γείτονες! Όλα τα ράφια είναι γεμάτα και από ψωμιά!, και από τυρί!, και λάδια! ... Ο Θεός έκανε το θαύμα Του. Ο Θεός ελεεί τους πιστούς του δούλους Του. Ελάτε να πάρετε όλοι σας.

Ναι χριστιανοί μου. Ο Θεός, έκαμε το θαύμα του, όπως το κάνει και κάθε μέρα σε όλους εκείνους που ελεούν με όλη τους την καρδιά. «Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός». Και άλλωστε βεβαιώνει και ο ίδιος ο Κύριος ότι μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται.

Και τώρα σας ρωτώ χριστιανοί μου:

Είμαστε εμείς ελεήμονες; Δυστυχώς οι περισσότεροι από τους Νεοέλληνες Ορθόδοξους Χριστιανούς δεν είναι. Ελεήμονες σαν τον παππού και σαν τη γιαγιά, με αυτόν τον τρόπο εννοώ ελεήμονες. Δυστυχώς εμείς είμαστε οι κασιάρηδες. Άκαρδοι, άσπλαχνοι και τσιγκούνηδες. Και δεν ήσαν μόνο τα γερόντια αυτά, άνθρωποι της προσευχής, της αγρυπνίας και της ελεημοσύνης, αλλά ήσαν και σωστοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί, διότι τηρούσαν τις αργίες και τις νηστείες, έστω

και στα γερατιά τους. Εκκλησιάζονταν κάθε Κυριακή και τις μεγάλες γιορτές. Εξομολογούντο και κοινωνούσαν των θείων μυστηρίων τακτικά. Έκαμαν πνευματικό αγώνα τη νύχτα και είχαν φόβον Θεού και πολλή αγάπη.

Τρίτη ιστορία από την ίδια κυρία.

Ο χειμώνας βαρύς. Το χιόνι πολύ, και το κρύο τσουχτερό. Τα περισσότερα σπίτια ήσαν παγωμένα από την έλλειψη φωτιάς – και αυτό το έζησα παιδί.

Στο σπίτι για το οποίο μιλάμε είχε πέσει μεγάλη αρρώστια. Αφενός μεν από δυσεντερία, αφετέρου δε από ελονοσία. Μικροί και μεγάλοι στρωματσάδα, οι μόνοι όρθιοι που είχαν μείνει ήταν ο παππούς και η γιαγιά.

Ένα πρωί λέγει ο παππούς:

- Θα πάω να φέρω ξύλα από το απέναντι δάσος.

- Που θα πας ευλογημένε, του λέει η γιαγιά, γέρος άνθρωπος; Το δάσος απέχει δύο ώρες, εσύ θα κάνεις τρεις. Και πόσα ξύλα μπορείς να φέρεις εσύ, γέρος άνθρωπος; Ύστερα θα σε πιάσουν και οι Βούλγαροι.. Πού πάς;

- Όχι, θα πάω.

Έκανε την προσευχή του, αφού την είχε κάνει και όλη τη νύχτα. Έκανε το σταυρό του, και ξεκίνησε.

Πέρασε το μεσημέρι, κόντευε έτσι απόγευμα, τρεις – τέσσερις, και δεν είχε φανεί. Έβγαινε η γιαγιά κάθε τόσο και κοίταζε στο βάθος του χωραφόδρομου.

Σε λίγο περνάει ένας γείτονας φορτωμένος στην πλάτη με λίγα ξύλα.

- Έρχεται, της λέγει, ο μπάρμπα Μήτσος. Τον βοήθησε πολύ και ένας ξένος.

Τελικά βλέπει η γιαγιά τον παππού μαζί με τον ξένο, να σέρνουν με σχοινιά δυο μεγάλα δένδρα.

Πώς τα είχαν κόψει; Μάλλον ο ξένος θα τάκοψε.

Πλησίασαν, τα έβαλαν εκεί έξω από την αυλή, τους καλωσόρισε η γιαγιά και τους κάλεσε μέσα. Εκείνη θα έκοβε μερικά κλαδιά και θα άναβε την σόμπα, για να ζεσταθούν, και οι άρρωστοι, και ο ξένος, και ο κατάκοπος παππούς.

Μπήκε μέσα ο παππούς, έκατσε σε ένα σκαμνί και λέγει:

- Άντε βρε γυναίκα κάνε λίγο τσάι ζεστό και φέρε λίγο ψωμί.

-Περίμενε, του λέει, ώσπου νάρθει ο ξένος.

- Ποιος ξένος;

- Να, αυτός που έσερνε μαζί σου τα δένδρα.

- Κανένας ξένος δεν ήταν μαζί μου. Μόνος μου έσερνα τα δένδρα.

- Πώς δεν ήταν, του λέει. Αφού σε είδε ο γείτονας. Και μάλιστα να κόβει τα δένδρα. Να τα φορτώνεται μαζί σου, να τα σέρνετε μαζί. Μα σε είδα και γω. Και τον καλωσόρισα και έξω απ' την αυλή.

- Τι λές βρέ γυναίκα. Μόνος μου ήμουνα.

Και στάθηκε για λίγο.

Ξαφνικά φωτίστηκε το πρόσωπό του και φωνάζει:

- Άγγελος θα ήταν γυναίκα! Άγγελος θα ήταν! Γι' αυτό λοιπόν τόσο γρήγορα τα τελείωσα και τάσερνα λές και ήταν πούπουλα. Άγγελος θα ήταν! Δόξα Σοι ο Θεός! Δόξα Σοι ο Θεός! Δόξα Σοι ο Θεός! Έλα τώρα γυναίκα να κάνουμε και εκατό μετάνοιες για να ευχαριστήσουμε τον Θεόν.

Και εκατό μετάνοιες, για να πουν ευχαριστώ στο Θεό. Μάλιστα.

Αυτές είναι οι ζωντανές ιστορίες των αληθινών Ορθοδόξων Χριστιανών.

Αυτή ήταν η Τρίτη ιστορία.

Ιστορίες γεμάτο πίστη! Και αγάπη, και προσφορά και θυσία αλλά και σκέπη αγία του Αγίου μας Θεού.

Χριστιανοί μου, ο Θεός τα πιστά Του παιδιά δεν τα εγκαταλείπει. Τα βοηθάει ποικιλοτρόπως. Τα βοηθάει κάθε μέρα με θαύματα ανεξήγητα. Άλλη φορά φανερά και άλλη φορά κρυφά. Διότι Αυτός είναι η σκέπη μας, η βοήθειά μας, το καταφύγιο μας. Αυτός είναι το φώς, είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι η Ανάστασις. Αυτός είναι ο Άρτος της Ζωής ο εκ του Ουρανού καταβάς. Αυτός είναι το Ύδωρ το ζον, που ξεδιψάει τη διψασμένη ψυχή μας. Αυτός είναι ο Πλάστης και Δημιουργός μας. Αυτός είναι ο Λυτρωτής και Σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός, ο Σωτήρας του καθενός από μας χωριστά, ο οποίος εγεννήθη εν Βηθλεέμ τη πόλη για την ημών σωτηρία. Τέλειος άνθρωπος και τέλειος Θεός, ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. Αυτός είναι λοιπόν που μας τρέφει με το Σώμα Του και το Αίμα Του. Αυτός που συγχωρεί τις αμαρτίες μας. Κάθε φορά που αμαρτάνουμε αλλά και μετανοούμε, που μας ελεεί, που μας αγαπά μέχρι Σταυρού.

Και που θα Τον βρούμε αυτόν τον Χριστόν; Που θα Τον βρούμε; Μα στην Εκκλησία! Στην Ορθόδοξη πίστη, στον εκκλησιασμό και στην Θεία Κοινωνία, στην Αγία Γραφή και στην Ιερά Παράδοση. Στην Ιερά Εξομολόγηση και στα υπόλοιπα των Αγίων Μυστηρίων. Στην προσευχή, στις Ευαγγελικές εντολές, στην ελεημοσύνη, στην αγάπη προς τους εχθρούς, στην ήσυχη συνείδηση, στην ήρεμη καρδιά... Ναι, τον Χριστό θα Τον βρούμε μέσα στις καρδιές μας, διότι η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστί.

Χριστιανοί μου, πλησιάζουν Χριστούγεννα. Να ψάξουμε όλοι μας να βρούμε τον Χριστόν, γιατί χωρίς Χριστόν, Χριστούγεννα και Πάσχα και κάθε άλλη γιορτή ΔΕΝ μπορούμε να γιορτάσουμε. Όχι λοιπόν στα μοντέρνα Χριστούγεννα χωρίς Χριστόν! Αλλά ναι, στα Ορθόδοξα Χριστούγεννα, με καθαρές καρδιές, με δάκρυα χαράς και μετανοίας, με εκκλησιασμό και Θεία Κοινωνία, με προσευχή στα χείλη, με Δοξολογία στην καρδιά,

-

Αμήν!

Κυριακή προ Χριστουγέννων 1996

Πηγές: agia-varvara.blogspot.gr - hristospanagia.gr